

Martzy Réka

lányok

lesznek még felhő alakú homokozók,
amikbe nedves bugyikkal csobbanunk bele,
ajkainkat dörzsölik a szemcsék,
és virágozni fog a körtefa, a kert legkisebb gyümölcse,
beleharapni fáj, az állkapcsok még nem tágtultak ki
a behatolásra, de szánkba vegyül a keserű
és édes napíz, a kutya farka körül forog,
nem húz le mellünk súlya, naptej ragad a
körmünk alá, és kiássuk a pitypang gyökerét,
tejével magunkra rajzoljuk a fehér csillagokat,
hat szöggel, szabályosan,
önmagunkban vagyunk savasak,
magokat köpünk a fűbe, és darazsakra lépünk néha,
hogy sírhassunk, mert így láttuk,
a kerti csap ügyetlen sugárban éri sebeinket,
guggolva pisilünk, bokánkra megy,
bejárhatóvá tesszük a kerítést innen, a kaputól nem félünk,
tudjuk, hogy lesznek még macskák a nyáron,
bordó és cirmos bundák gömbölyödnek öleinkben,
követjük őket fákra, fészkekbe, ellopjuk a rigó tojásait,
egymásba palántázzuk testünk, a bokrok alatt
csókolózunk titokban, hajunk vállunkra szárad,
fogaink között ropog a homok.